

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci exekúcie oprávneného **Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice II**, so sídlom v Košiciach, Staničné námestie č. 9, proti povinnému **S. P. M. K., a.s.**, so sídlom v K., **pre vymoženie 1 015,27 € (30 586,-- Sk)**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. Er 5922/2000, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 22. decembra 2006 sp.zn. 1 CoE 53/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a** .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 30. júna 2005 č.k. Er 5922/2000-24 zastavil exekúciu, lebo povinný subjekt zanikol (§ 57 ods. 1 písm.g/ Exekučného poriadku). Zároveň rozhodol, že súdnemu exekútorovi nepriznáva náhradu trov exekúcie. Rozhodnutie v tejto časti odôvodnil tým, že oprávnený ani pri náležitej opatrnosti nemohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Neboli tak splnené podmienky uvedené v § 203 Exekučného poriadku pre zaviazanie oprávneného nahradiť trovy exekúcie.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 22. decembra 2006 sp.zn. 1 CoE 53/2006 na odvolanie súdneho exekútora uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že uložil oprávnenému zaplatiť exekútorovi Ing. Bc. K. M. trovy exekúcie v sume 1 084,-- Sk do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že pri zastavení exekúcie z dôvodu, že povinný subjekt zanikol, má súdny exekútor nárok na trovy exekúcie. Tieto trovy je povinný znášať pri analogickom použití ustanovenia

§ 203 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený. Pri vyčíslení trov vychádzal z podania súdneho exekútora zo 4. augusta 2004.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie oprávnený. Navrhol dovolaciemu súdu uložiť povinnosť nahradiť trovy exekúcie Sociálnej poisťovni, pobočka Košice – mesto. Prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že rozhodnutie krajského súdu je postihnuté inou vadou (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), ktorá spočíva v nesprávnom označení subjektu oprávneného a vadou podľa § 237 písm.f/ O.s.p. Namietal, že odvolací súd nepostupoval správne, keď zaviazal oprávneného nahradiť trovy exekúcie a nezohľadnil zmenu oprávneného vyplývajúcu zo zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, účinnú od 1. januára 2004. Ďalej namietal, že nemal možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu Okresného súdu Košice II z 30. júna 2005 č.k. Er 5922/2000-24, pretože mu nebolo doručené.

Súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak

- a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa,
- b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm.c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm.c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,
- c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenia o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

V treťom odseku ustanovenia § 239 O.s.p. sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania proti uzneseniam odvolacieho súdu. Jedným z nich je aj prípad, keď dovolanie smeruje proti uzneseniu o trovách konania, pričom nie je významný spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa.

V danej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania (exekúcie). Dovolanie preto podľa § 239 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na námietku dovolateľa, ale tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ v dovolaní nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm.f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V posudzovanej veci dovolateľ namietal nemožnosť podať odvolanie (konať pred súdom) proti rozhodnutiu Okresného súdu Košice II z 30. júna 2005 č.k. Er 5922/00-24 z toho dôvodu, že mu predmetné rozhodnutie nebolo doručené. Táto námietka však nie je dôvodná. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd riadne uznesenie dovolateľovi doručil 27. februára 2006 (viď. doručka pripojená k č.l. 25 spisu). Dovolateľ tak mal možnosť namietat', že naňho neprešli práva a povinnosti pôvodne oprávneného a teda, že nie je v konaní daná jeho aktívna vecná legitímácia. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že v dovolacom konaní je táto tzv. vecná legitímácia účastníka z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 písm.f/ O.s.p. prípustné nie je.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že ako dovolací dôvod dovolateľ uplatňuje § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.

Dovolací súd poukazuje na to, že inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), je len procesná vada, ktorá na rozdiel od väd uvedených v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a právne významnou (relevantnou) je len vtedy, ak by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm.b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní,

sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd preto z tohto aspektu napadnuté rozhodnutie neposudzoval.

Keďže v prejednávanej veci dovolanie smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože účastníkom v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2009

JUDr. Eva Sakalová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová